

[Honoré.]

ude i kriser før nu, men set på længere sigt har dette ikke kunnet standse udviklingen frem imod de store mål. Når man gik to skridt tilbage, gik man tre skridt frem. Jeg tror derfor, at EF også i de kommende år under trykket udefra vil arbejde sig videre frem mod den økonomiske og monetære union og et udvidet politisk samarbejde. Ganske vist er udviklingen ikke gået så hurtigt, som Ministerrådet vedtog i 1971 og 1972, og Frankrigs enegang under presset af oliekrisen er et af tegnene på, at unionen måske ikke bliver til virkelighed allerede i 1980.

Det monetære samarbejde kan ikke adskilles fra det økonomiske. EF-landene må derfor give afkald på en del af deres bevægelsesfrihed i den hjemlige økonomiske politik. For Danmarks vedkommende har vi vor hidtidige hjemlige styring i dårlig erindring. En styring efter mere saglige, fælles normer kan kun være en forandring til det bedre. En samordning af den økonomiske politik i de enkelte medlemslande er under alle omstændigheder en forudsætning for at nå den økonomiske og monetære union, vi i princippet har tilsluttet os.

Det økonomiske samarbejde er grundlæggende for EF, men det er indlysende, at dette samarbejde medfører vidtrækkende politiske konsekvenser. Vesteuropas selvstændighed skal fastholdes både i et økonomisk og politisk samarbejde. Uden for Romtraktaten, men logisk rigtigt, er der begyndt at fremvokse et politisk samarbejde mellem EF-landene. EF-landene har kunnet tage fælles stilling til konflikten i Mellemøsten og til konferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa.

Det vesteuropæiske samarbejde er ikke blot et spørgsmål om overlevelse som en selvstændig verdensdel. Når selvstændige stater frivilligt afgiver noget af deres frihed til fællesskabet, så er det en international udvikling, der viser vej ind i fremtidens verdenssamfund. Udvidelsen af EF er derfor et skridt på vej mod en verden, hvor staternes indbyrdes forhold ikke er dikteret af egoisme og anarki, men formet af en overordnet styring.

Spørgsålet er imidlertid, om vi i de enkelte lande har tilstrækkelig politisk vilje til at fastholde dette mål, eller om kortsigtet

national egoisme, vanetænkning eller gammelkommunistiske slagord vil hæmme den nødvendige udvikling. Spørgsmålet er endvidere, hvad vi vil bruge vor relative selvstændighed til. Hvad vil EF-landene samles om for at opnå en fælles identitet?

Kristeligt folkeparti ønsker ikke, at EF skal være de rige egoisters klub eller en nykolonialistisk magt. Den økonomiske udvikling i EF skal ikke som i USA og Japan være målet i sig selv, men skal styres under hensyntagen til den omgivende natur, de sociale mål og en etisk forpligtelse til at tjene udviklingslandenes tarv.

Kristeligt folkeparti ønsker, at EF skal udgøre et alternativ til de kommunistiske diktaturer i øst og være et virkeligt forbillede for Østeuropas folk. Vi tror, at vesteuropæisk civilisation stadig kan og bør yde et uundværligt bidrag til verdensudviklingen.

Danmark skal ikke prøve at sabotere videreudviklingen af det økonomiske og politiske samarbejde i EF. Vi har nu fået en enestående chance ved at være med i hjertet af den vesteuropæiske beslutningsproces, og lad os bruge denne mulighed. Det gælder om at være både gode danskere og gode europæere, de to ting hører mere og mere sammen.

Men styrken i det vesteuropæiske alternativ hænger sammen med det kristne indslag i europæisk kultur. Europa er i dag utænkeligt uden kristendommen. En positiv dansk Europapolitik vil forudsætte, at man prioriterer det kristne indslag højt inden for undervisning og massekommunikation.

Ib Nørlund (DKP):

Os forekom det en kummerlig beretning, som udenrigsministeren kunne forelægge. Den var bemærkelsesværdig i sin mangel på indhold og standpunkter, og det er der måske ikke noget at sige til, for den skulle jo dække over den sørgelige virkelighed med EFs korsriddere, der drog ud med trompetfanfarer og vajende fjerbuske og så vendte hjem forpjuuskede og vanskelige af meget bedrøvelige skikkelser. Det hellige land, de stræbte efter, kaldte de Fællesskabet, men man må vel nok i dag spørge: kalder I det rivegilde for et fællesskab? EF har netop, som modstanderne advarede om, vist sig som et opsvulmet apparat til at påtvinge de svagere parter — og det vil sige de mindre nationer såvel som de arbejdende klasser